

**Bilag 2**

tes som udtryk for den almindelige udvikling i samfundet.

En væsentlig direkte virkning af lov nr. 488 og de med hjemmel i loven udfærdigede forskrifter er i denne sammenhæng, at kommunerne fik mulighed for med et beskæftigelsesmæssigt formål og under visse nærmere angivne betingelser at yde løntilskud til private erhvervsvirksomheder. Kommunerne fik derudover mulighed for at anvende de pligtige beløb efter lov nr. 488 til at igangsætte beskæftigelsesprojekter inden for utraditionelle områder som f.eks. genbrug og alternativ energi. Loven betød, at det nu udtrykkeligt blev beskrevet, hvilke aktiviteter kommunerne kunne iværksætte med beskæftigelsesformål.

Der kan efter indenrigsministeriets opfattelse hverken af formålet med lov nr. 488 eller af dens forarbejder udledes negative begrænsninger med hensyn til, hvad kommunerne efter lovens vedtagelse kan iværksætte. Den omstændighed, at midlerne efter lov nr. 488 kan anvendes f.eks. til genbrugsprojekter, berettiger således ikke i almindelighed til den konklusion, at kommunerne ikke før vedtagelsen af loven kunne igangsætte sådanne projekter, f.eks. i forbindelse med kommunens dagrenovationsordning.

De store beskæftigelsesproblemer, som har præget samfundet de seneste 10 år, og den lovgivning, som er blevet vedtaget til imødegåelse af disse problemer, har efter indenrigsministeriets opfattelse også haft en indirekte indflydelse på fortolkningen af kommunalfuldmagten, for så vidt angår kommunernes rolle på det beskæftigelsesmæssige område.

Mens det tidligere var således, at varetagelsen af beskæftigelsesmæssige hensyn principielt blev opfattet som en statsopgave, kan man i dag ikke hævde som et overordnet princip, at kommunerne ikke må varetage beskæftigelsesmæssige hensyn. Dette betyder, at der må kunne påvises modstående hensyn, hvis den kommunale tilsynsmyndighed med henvisning til kommunalfuldmagten skal kunne afskære en kommune fra at træffe beslutninger med et beskæftigelsesmæssigt formål. Af sådanne modstående hensyn kan i denne forbindelse bl.a. nævnes, at kommuner – medmindre andet er bestemt – *ikke* kan producere med henblik på afsætning til udenforstående, *ikke* kan yde støtte til private erhvervsvirksomheder, som virker konkur-

### Indenrigsministerens besvarelse af udvalgets spørgsmål nr. 32–35, 71 og 75

#### Spørgsmål 32:

Der anmodes om en redegørelse for kommunalfuldmagtens indhold før og under lov nr. 488 af 14. september 1979 om bekæmpelse af ungdomsarbejdsløshed samt efter en eventuel vedtagelse af lovforslaget om jobskabelse. Ministeren bedes i denne sammenhæng meddele sin vurdering af, om enkelttilfælde, hvor en (amts-)kommune har ydet støtte til et projekt (Rank Arena, Dronninglund, Juelsminde-Kalundborglinjen), har betydet mere for en eventuel udvidelse af kommunalfuldmagtens grænser.

#### Svar:

Kommunalfuldmagten har som bekendt karakter af en retlig standard. Heri ligger, at indholdet af kommunalfuldmagten ikke er en én gang given størrelse, men at den almindelige samfundsudvikling må antages at påvirke afgørelsen af, hvilket formål en kommune lovligt kan varetage. Kommunale beslutninger og virksomhed, som antages at have et lovligt formål uden at have hjemmel i skreven ret, siges at falde ind under kommunalfuldmagten.

Afgrænsningen af, hvilke formål en kommunalbestyrelse kan tilgodese med sine beslutninger, kan volde betydelige vanskeligheder. I vurderingen må nemlig inddrages ikke blot lovgivningens bestemmelser om, hvilke opgaver kommunerne kan eller skal løse, og de forudsætninger, som lovgivningen hviler på, men også overvejelser om, hvilke opgaver kommunerne traditionelt har taget op for at imødekomme lokalsamfundets fælles behov.

Indenrigsministeriet har i lyset heraf forstået spørgsmålet således, at det, der ønskes belyst, er, i hvilken udstrækning vedtagelsen af lov nr. 488 betød en udvidelse af de formål, som kommunerne lovligt kunne varetage. Man kan i denne forbindelse tale om en direkte virkning af lovændringen og en mere indirekte virkning, hvor lovændringen opfat-